

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 21 février 2013

RVS Levensverzekeringen NV / Belgische Staat

Affaire: C-243/11

ASSURANCE TERRESTRE

Assurance de personnes – Assurance vie – Droit de l'Union européenne – Impôts indirects et taxes parafiscales sur les primes d'assurance – Transfert de résidence du preneur d'assurance

LANDVERZEKERING

Personenverzekering – Levensverzekering – EU-recht – Indirecte belastingen en parafiscale heffingen op verzekeringspremies – Overdracht van verblijfplaats van de verzekeringnemer

Le droit européen de l'assurance vie (à l'époque des faits, l'article 50 de la directive 2002/83/CE du Parlement européen et du Conseil du 5 novembre 2002 concernant l'assurance directe sur la vie (*JOUE* L. 345, p. 1)) prévoit l'assujettissement des contrats d'assurance vie aux impôts indirects et aux taxes parafiscales sur les primes en vigueur dans l'Etat membre de l'engagement', à savoir, en assurance vie individuelle, l'Etat membre de résidence habituelle du preneur d'assurance.

Dans le cadre d'un litige opposant une compagnie d'assurance néerlandaise à l'administration fiscale belge, la Cour de justice de l'Union européenne a, dans l'arrêt du 21 février 2013, *RVS Levensverzekeringen*, jugé, en substance, que cette compétence fiscale revient à l'Etat membre dans lequel le preneur d'assurance réside habituellement au moment où il procède au versement de la prime. Il s'ensuit que, lorsque, après avoir conclu le contrat dans l'Etat membre dans lequel il résidait habituellement à ce moment (Etat membre A) avec une compagnie d'assurance établie dans ce même Etat membre, le preneur d'assurance émigre dans un autre Etat membre (Etat membre B), les primes payées par le preneur après le transfert de sa résidence habituelle dans cet autre Etat membre sont assujetties aux impôts indirects et aux taxes parafiscales en vigueur dans cet Etat membre B.

Les règles de compétence en la matière étant inchangées dans la directive 'Solvabilité II' (art. 157), l'arrêt doit rendre les assureurs attentifs au changement de régime d'imposition indirecte et parafiscale des primes qui peut découler d'un transfert de résidence du preneur en cours de contrat, ainsi qu'au respect dû, le cas échéant, aux mesures adoptées par l'Etat membre compétent pour assurer la perception effective des impôts indirects et des taxes parafiscales sur son territoire.

8. ECONOMISCH STRAFRECHT/DROIT PÉNAL ÉCONOMIQUE

*Dirk Libotte*⁹

Wetgeving/Législation

Wet van 14 januari 2013 houdende fiscale en andere bepalingen betreffende justitie, BS 31 januari 2013 VOORAFGAANDE TITEL SV.

Verval van strafvordering – Verjaring – Schorsing
TITRE PRELIMINAIRE C.I.CR.

Extinction de l'action publique – Prescription – Suspension

Op 10 februari 2013 is de wet van 14 januari 2013 houdende fiscale en andere bepalingen betreffende justitie in werking getreden (*BS* 31 januari 2013). Deze wet roept een nieuwe schorsingsgrond van de verjaring in het leven, en geeft daarmee uitvoering aan een aanbeveling van de Parlementaire Onderzoekscommissie naar de Grote Fiscale Fraudedossiers. Die commissie had in een aantal zaken vastgesteld dat het langdurig onderzoek had geleid tot de verjaring van de strafzaak. De wet van 14 januari 2013 wijzigt nu artikel 24 V.T.Sv., dat voortaan bepaalt dat de verjaring van de strafvordering geschorst is wanneer in het kader van de regeling van de rechtspleging door de onderzoeksrechter of door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bijkomend onderzoek wordt bevolen. Hetzelfde geldt wanneer de raadkamer, ingevolge een overeenkomstig artikel 61quinquies juncto 127, § 3 Sv. ingediend verzoek, de rechtspleging niet kan regelen. De schorsing loopt volgens artikel 24 V.T.Sv. vanaf de dag van de eerste zitting voor de raadkamer in het kader van de regeling van de rechtspleging, en eindigt op de dag vóór de eerste zitting van het onderzoeksgerecht waarop de regeling van de rechtspleging wordt hernomen. De schorsing geldt ongeacht of het gevraagde bijkomend onderzoek wordt toegestaan of niet, maar mag niet langer dan één jaar duren.

Te noteren valt dat deze regeling enkel geldt in het kader van de regeling van de rechtspleging, zodat wanneer nog tijdens het onderzoek aan de onderzoeksrechter bijkomend onderzoek wordt gevraagd op grond van artikel 61quinquies Sv., de verjaring van de strafvordering dus niet geschorst wordt.

Het gewijzigde artikel 24 V.T.Sv. voorziet daarnaast in een gelijkaardige regeling voor het geval het vonnisgerecht de behandeling van de zaak uitstelt met het oog op het verrichten van bijkomend onderzoek. In dat geval loopt de schorsing van de verjaring vanaf de dag waarop het vonnisgerecht beslist de zaak uit te stellen tot op de dag vóór de eerste zitting waarop de behandeling van de

⁹. Advocaat te Brussel.

zaak wordt hervat. Ook in dit geval mag de schorsing maximaal één jaar duren.

9. MEDEDINGING EN GEREGULEERDE SECTOREN/DROIT DE LA CONCURRENCE ET SECTEURS RÉGULÉS

*Alexia Sohet*¹⁰

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 7 février 2013

Protimonopolny urad Slovenskej republiky / Slovenska sporitel'na a.s.

Affaire: C-68/12

CONCURRENCE

Droit européen de la concurrence – Accords horizontaux
MEDEDINGING

Europees mededingingsrecht – Horizontale overeenkomsten

En 2009, l'autorité slovaque de la concurrence avait considéré que trois banques s'étaient rendues coupables de pratiques restrictives de concurrence au sens de l'article 101 TFUE et de la disposition nationale correspondante. Elles avaient décidé de manière coordonnée et simultanée de résilier leurs contrats avec Akcenta, un établissement non-bancaire fournissant des services d'opérations de change scriptural et qui avait besoin de comptes courants ouverts dans ces banques pour exercer ses activités. Les trois banques considéraient que l'activité d'Akcenta faisait baisser leurs profits. Akcenta aurait toutefois exercé son activité illégalement, sans les licences nationales requises.

Dans le cadre d'une procédure préjudicielle suite aux recours introduits contre la décision de l'autorité slovaque de concurrence, la Cour de justice a rappelé qu'aux fins de l'application de l'article 101 TFUE, la prise en considération des effets concrets d'un accord est superflue dès qu'il apparaît qu'il a pour objet de restreindre, d'empêcher ou de fausser le jeu de la concurrence. Or, l'accord conclu entre les banques avait spécifiquement pour objet de restreindre le jeu de la concurrence. La Cour conclut dès lors que la situation juridique illégale alléguée d'Akcenta est sans incidence pour déterminer si les conditions d'une infraction aux règles de la concurrence sont réunies. Une entente visant à évincer un concurrent est contraire aux règles de concurrence même si celui-ci opère de façon illégale sur le marché.

Dans le même sens, la Cour a décidé que le fait qu'un tel accord anticoncurrentiel ait pour objet d'exclure un concurrent du marché pour l'empêcher d'agir de manière

illégal et ainsi protéger une concurrence prétendument 'saine' ne satisfait pas aux conditions d'application de l'exemption reprise à l'article 101, § 3 TFUE. Il s'agit d'une restriction qui n'est pas indispensable. Les trois banques auraient pu saisir les autorités compétentes d'une plainte à l'égard d'Akcenta au lieu de l'éliminer elles-mêmes du marché.

Hof van beroep Brussel 6 februari 2013

Port Real Estate / Armajaro Trading

Zaak: Beroep tegen beslissing nr. 2012-V/M-15 van de Voorzitter van de Raad voor de Mededinging

MEDEDINGING

Belgisch mededingingsrecht – Restrictieve mededingingspraktijken – Misbruik van machtspositie – Voorlopige maatregelen

CONCURRENCE

Droit belge de la concurrence – Pratiques restrictives – Abus de position dominante – Mesures provisoires

Armajaro verhandelt loten van Robusta koffiebonen op de 'LIFFE'-beurs. Het betreft bonen die voornamelijk in de Antwerpse haven zijn opgeslagen. Een koper op de LIFFE-beurs weet evenwel niet op voorhand in welke opslagplaats de loten zich concreet bevinden. De kans is echter vrij groot dat deze zijn opgeslagen in een opslagplaats van Port Real Estate (PRE). Een koper, zoals Armajaro, die de gekochte loten wenst door te verkopen of te verplaatsen naar een andere opslagplaats (bv. met een lagere huurprijs), is afhankelijk van het tempo waarmee PRE de uitslag verzorgt (ritme waarop de loten uit een opslagplaats worden vervoerd). Volgens Armajaro handelt PRE hierbij een onredelijk en kunstmatig laag uitslagtempo om zo lang mogelijk een huurprijs te kunnen innen (gemiddeld minder dan 200 ton per werkdag). Armajaro diende een klacht in wegens misbruik van machtspositie en verzocht de voorzitter van de Raad voor de Mededinging om voorlopige maatregelen op te leggen.

De voorzitter van de Raad kwam in de bestreden beslissing van 22 mei 2012 tot de conclusie dat PRE *prima facie* een machtspositie had en daar misbruik van maakte. De voorzitter willigde het verzoek om voorlopige maatregelen bijgevolg in en veroordeelde PRE tot een uitslagritme van gemiddeld ten minste 500 ton per werkdag (aan te tonen op het einde van elke maand). Indien PRE het minimum per werkdag zou bereiken of overschrijden maar niet bij machte zou zijn om alle verzoeken tot uitslag van alle kopers gelijktijdig en integraal uit te voeren, moest een evenredige verdeelsleutel worden toegepast. Volgens de voorzitter waren de voorlopige maatregelen noodzakelijk aangezien Armajaro een ernstig nadeel lijdt – te veel betaalde huurgelden en vertraging van haar leveringen aan koffiebranders – dat bovendien onmiddellijk – Robusta koffie is bijna altijd

¹⁰. Avocate à Bruxelles.